

Uzeh, da operem carape, na cesmi. Tuknu plaho, moje jedine carape. Uscuhnu se u vojnickim cizmama. Nejmam nikoga da ih opere. Lakse bi bilo da ima tople vode. Negdje sam uzdurisao sapun. Ja, sjećam se. Ratni plijen. Ima li iko ziv da nam donese carapa, gaca, sapuna, paste za zube, dobro bi dosao i sampon. Treba nam i zileta. Ma, svasta nam treba. Imamo li mi Merhamet? Imamo! Njihova briga su civili.

Zamolimo nekada komsije, pa nas puste da se okupamo u njihovim kupatilima. Sve je vise boraca, pa se pocelo dosadjivati narodu. Plaknemo se nekada na cesmi, da ne bihuzurimo narod. Sreca je da je ljetno doba. Sta bi da je zima. Ko bi se oprao na cesmi? Mora insan razmisljati o miru dobrih komsija. Desavalo se da se borci po vazdan kupaju po kupatilima. Nejmaju takta. To je vec postalo bezobrazluk. Jeste da je rat, ali i nase komsije trebaju kucnog mira. Trazilo se od njih i da im uniforme operu. Izmisljali bi razloge da odu do komsija. Znaju da ce ih ponuditi jelom ili kahvom. Neki bi mahsuz nagodili za vrijeme objedovanja. Neki, bi pitali da iz lijehe iscupaju glavicu luka, neki ne bi ni pitali. Usprotivih se kada je to prevrsilo svaku mjeru. Zaprijetih da cu pucati na onoga koga vidim u vrtu. Razumio sam ja svoje saborce, ali sto je previse previse je. Prevrtila mjera daru.

Da se ja vratim na moje carape. Vojnik mora misliti o carapama. Mnogo se pjesacilo tih dana. Vazda u akciji. Ako nisu carape ciste, skoce plikovi na nogama, i eto ti belaja. A vala i cizme su polovne. Nasli smo cizme u kasarni u Tuzli. Obule su se one koje su se uspjele ugrabiti. Neki su imali mali broj a neki veci. Trampili bi kasnije izmedju sebe. Ko je imao sreće da naleti na odgovarajuci broj i obuo bi ih. Da makar u dzep stavih koji par carapa, kad krenuh od kuce. Zlata bi vrijedile. Kako insanu najednom, skoro ne vazne stvari, postanu mnogo vrijedne i bitne. Sta ce mi zlato! Carapa mi dajte! Pika li se ovdje narodna izreka???

- Nije, sirotinja onaj sto malo ima, sirotinja je onaj sto mnogo zeli!

Perem svoje jedine carape i razmisljam o kletvi. Narod kaze jednoj od najtezih. "Dabogda im`o pa nejm`o." Sad tek znam koliko je teska. Je li to nas neko prokleo? Je li to davno izrecena kletva nad Bosnjacima, pa nam ne da mira vijekovima.

Prestadoh misliti o svojim carapama, kada primijetih, sa moje desne strane nanu i djevojciću. Mahinalno se sklonih u stranu, da im napravim mjesta uz cesmu. Zahvali se nana. Nana kao i svaka nana u Bosni. Na njoj kat i na glavi samija. Desnom, rukom uzima vodu sa cesme i umiva djevojciću. Muka je djevojcići. Poce povracati.

- Sta joj je nano? - Ima doktor ovdje.

- Eee, moooj sine. - Ne moze njoj doktor nista pomoci. - Njenoj bolesti nejma lijeka.

Zamislih se. Kakva li je to bolest?

Zagleda se nana u mene i priupita:

- Odakle si sine?

- Iz Vlasenice, nano.

- Bila sam nekada u Vlasenici. - Dolazila sam za Vaser.

Rece nana da su izbjegli iz nekog sela kod Zvornika. Zaboravio sam mu ime. Neki su isli pjeske prema Tuzli. Kroz sumu, izbjegavajući cetnicke zasjede. Neko sa traktorom. Neko opet kamionom sa punom prikolicom naroda. U putu ih cetnici zaustavili. Neke muskarce su pobili. Neke su odveli nekuda. Zene silovali. Biral su ljepse cure i djevojke. Sad mi sinu kroz glavu od cega boluje plavokosa djevojcića.

Nastavi nana pricati dalje. Nekako odsutno, kao da prica nekome drugome, a ne meni. Prica kroz plac. Rijeci tesko izlaze iz grla. Guse je.

- Pored puta, sine..... - Na ocigled svih... - Silovase mi unuku... - Opoganise je netaknutu.

Okrenu se dunjaluk oko mene. To, na zalost nije novina. Nisam to prvi put cuo. Svaki put bih podivljao. Tresao bih se od muke. Suze bi mi navrle na oci. Ne znam zasto, ali vise me je pogadjalo, kada cujem da je bosnjakinja silovana, nego kada neko pogine. Sve je vise bijesa i mrznje u meni. Imam pravo na to!

Pred ocima mi slika bradatih, pijanih spodoba. Vrste, kolju, siluju. Zar da te spodobe oskrnave njenu nevinost. Prljave ruke, cijepaju njenu odjecu. Zar da te prljave, krvave ruke doticu njeno nedirano tijelo. Zasluzuju li te smrdljive, pijane, bradate osobe da zive?

Zagledah se suznih ociju u djevojcicu. Naslonjena ledjima, na betonsko korito, gledala je u mene. Lijepa je. Ni zena ni djevojcica. Rekao bih prelijepa. Duge plave kose. Nebo plavih ociju. Mogu samo zamisliti ljepotu tih ociju kada su radosne. Prelijepe su i ovako tuzne i suzne. Lice joj je blijedo. Prikupljala je uza se pocijepane dimije. Pred ocima mi slika silovanja. Naslonih se i ja na korito. Obuzela me nemoc. Gusi me nesto. Nejmam zraka. Da li je imala momka? Sta ce on reci? Hoce li je prihvatiti, poslije izvršenog zlocina nad njom. Da li je on ziv?

U njenom pogledu ne primijetih sramotu. I nejma razloga za to. Sad smjelije gleda u moje oci. Vjerovatno, me ne bi ni pogledala, da nisam bio u uniformi. Mozda je citala bol na mom licu. Mozda zbog mojih suznih ociju. U njenim ocima molba. Njene oci govore:

- Ubijaj ih brate, na svakom koraku! - Osveti me!

Nana uzdahnu, duboko, uze unuku pod ruku i odvede je.

Pokusah reci Allahimanet. Nisam mogao izgovoriti. Ugusila se rijec u meni.

Gledam za njima. Muka mi. Ljepoticin bol je i moj bol. Hladan znoj me oblio. Ne boli me sigurno kao nju, ali boli. Boli mnogo. Ama boli. Boli me da bih vristao. Moj, krik se cuje do neba.

Aman!!! Ma kome je ona sta kriva? Kome???

Ti! Da, ti sto citas ove redove! Tebi se obracam. Bas tebi. Boli li tebe? Naviru li ti suze na oci? Ako ne, nemoj ni citati, dalje. Napisano nije pisano zbog tebe i tebi.

Kako da nastavim pisati o prljavim carapama? Nejma svrhe. Sta su plikovi na vojnickim nogama? Nista! Zar, to, u opste boli. Smije li vojnik i spomenuti plikove na nogama. Ne smije! Osratio bi se. Sta je to plik???

Ona boluje. Ona pati. Bol su rasprseni snovi o prvoj ljubavi, silovane bosnjacke ljepotice. Rasprseni snovi o prvom ljubavnom cinu sa voljenim covjekom. O ljubavi koja se vjecno pamti. Da, bas nikad i za nikad ne zaboravlja. Hoce li ikada smoci snage i pomisliti na to? Cekaj malo!!! Stani!!! Zar je silovanje prvi ljubavni cin. Nije! Naravno, da nije! Ona, ima sansu za prvi ljubavni cin. Njoj jeste oskrnavljena nevinost. Fizicki jeste. Nad, njom jeste izvršen zlocin. Ima li to ikakve veze sa ljubavlju? Nejma! Ona, je zadržala svoju nevinost i cestitost. Njoj, jeste nanesena tjelesna i dusevna bol. To, sto se njoj desilo, nejma nikakve veze sa ljubavlju. Ama, bas nikakve. Ona, mnogo pati, ali ima sansu na prvu ljubav. Ima bosnjacka, neznana, ljepotica sansu na prvi ljubavni cin, sa voljenim muskarcem. Kako??? Ako ugusi u sebi tu bol. Ako je odagna od sebe. Ako smogne snage. Ako njeno srce zavoli. Ako joj se to i desi, hoce li smoci snage, i reci voljenom covjeku da je silovana. Hoce li to vjecno nositi u sebi zakopano. A, ako mu kaze. Sta ce biti? Hoce li je prihvatiti? Hoce li je ostaviti? Ako je ostavi, jos ce vise patiti. Cekaj!!! A sta ako se ubije?

Suti, Semso! Nista ti ne znas! Ti bi joj volio pomoci. Jeste tvoja zelja da sve preboli. Jeste da joj zelis sreću. Volio bi ti da ona nadje svoju prvu ljubav i izrodi djecu. Cinjenica je da te boli, ali sta ti znas o njenom bolu? Samo ona zna kako joj je. Nastavih prati carape. Od cvrstog stiska zgulih kozu na prstima. Tresnuh ih o betonsko korito. Sta ce mi carape. Mogu i bos.

Jurisala je sa mnom bosnjacka ljepotica. Pucala je i ubijala. Svetila se. U, jurisu, je leprsala njena kosa, boje, zlatnog ljiljana.

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG